

MAGYAR MŰSA.

Költ Bétsben 15. Auguffusban 1787.

Szigeth Máramaros. B. H. Péter.

A z igaz kegyeffég edgy olyan drága kints;
 A' mellynél betsefebb 's nagyobb nem lehet; 's
 nints.

Ez ád nyugodalmat az el-fáradt szívnek,
 A' terhek közt: kedvet ád edgy igaz Hívnek:
 Az élet bajait ez meg-könnyebbíti,
 A' siralmat 's a' bút ez meg-édesíti.

Ha a' föld meg-rendül; az hegyek omólnak;
 Az erőfs kösziklák; és há le-romolnak;
 Ha az Egek 's a' föld, helyből ki-mozdúlnak,
 Ha nap, hóld, 's fillagok; edgy másra le-húlnak;
 Ha ropog a' menykő felhők' közepette,
 A' földet egészfen ha tűz körül vette:

Ha az inségeknek tábori ki-szálnak;
 Keressenek prédát hogy a' roszsz halálnak;
 Ha a' fok Nyavalyák feregenként jönnek;
 Roszszúlnak folyáfi hogyha az időnek;
 Edgy szóval: ha akár mi roszsz fenyegeti
 A' földet; edgy kegyest az nem rettegteri.
 Meg-veti a' veszélyt 's a' kint edgy olyan szív,
 Melly a' Nagy ISTENben bizik és hozzá hív:

Nem gondol edgyébbel tsak Isten kedvében;
 Elhellen 's járhaflon az ő tetízésében;

N u u

Hatal-

Hatalmas az ISTEN, és mindent meg-tehet,
 Semmi lehetetlen előtte nem lehet.
 Szereti-is pedig az illy kegyefeket
 Őrizi, 's meg-tartja hát az ilyeneket
 Szíveket választja maga lak helyévé;
 'S téfzi azt edgy örök öröm' kútfejévé.
 Ha hát ember! vígan 's bátran akarsz élni
 Bóldog esztendőket akarsz ha szemlélni
 Légy kegyes, az ISTENT tiszteljed, szeressed
 Az ő szent tetfzését, 's törvényét kövessed,
 Így ád e' nagy Király néked olly kegyelmet
 A' mellyet meg-vethetsz kint, bút, veszedelmet,
 A' mellyel örömmel tölthessz életedet,
 'S femmi meg-ne bontsa örömed, 's kedvedet.
 Míg e' siralomnak völgyében bújdosól
 Addig-is meg-adja, hogy dolgod legyen jól.
 De kivált el-végzed mikor futásodat
 Meg-adja nemefen ígért jutalmodat.
 Mert akkor magához az Egbe fel-vészzen
 Hól bánat, siralom, és jajj szó nem léfzen.
 Holl az öröm, vígság, 's a' jó kedv lakoznak,
 Holl edgyütt a' Szentek vígan barátkoznak.
 Ott van a' szent Város ditső Palotája,
 Mellyet ki-befzélni nem tud ember' szája.
 Ez épült aranyból, 's más drága kövekből
 Fala, 's kapuji-is vagynak ilyenekből.
 Pádimentomai Kárbunkulosokkal
 Fénylenek, mert vagynak ki rakva azokkal,
 Az életnek vize zuhok közeperte
 Ezt két felől fok szép zöld fa körül vette,
 Mellyeknek leveli soba el-nem hálnak,
 Hanem frís Zöldséggel örökké újjúlnak.
 E' fák leveleit a' kik kostolhattják,
 Semmi bük és roszszak többé meg-nem hatják.
 Mert

Mert

Mert ezeknek vagy tsak edgy meg-kostolása,
Mindennémű rofzsznak erőfs orvoslása.
A' kik ezen vizből isznak, azok élnek
Mindig; az haláltól már többé nem félnek.
Ide femmi motskos, és rofzsz bé nem mehet,
Melly bődög ki ennek lakojává lehet.
Ott van a' szerelmes JESÚS, ki mellettünk
Kezes lett, 's érette fútságot vettünk;
Ki az halált, poklót, 's a' bünt meg-rontotta,
Mikor Piros vérét éretrünk ontotta,
Ki az igaz virtust talpra állította,
Az el-vezett vallást mikor újjította,
Az Ember szeretést ki tzimerül vette,
'S azt követőinek fő Törvényül tette.
Ki lett a' Világnak Tündöklő világa,
'S az emberi nemzet igaz bődogsága.
Oh melly nagy bődogság e' JESUSHoz menni,
'S ofztán mind örökké velle edgyütt lenni!
E' fő szeretetnek élni szerelmében,
'S nyugodni mint Barát szerelmes ölében.
Ott van az ártatlan Angyalok' foksága,
Kikkel az Embernek léfzen Tárfasága.
Ott vannak a' Szentek, kik már oda mentek,
Es ott terheiktől végként meg-pihentek.
Ezekkel léfzen ott edgyütt tárfaságunk,
Edgy leszsz Polgárságunk vellek 's méltóságunk.
Az e' földön való tárfalkodásoknak
Sok okai vagynak híjjánofságoknak.
Mert itten senkinek igaz hívségéről,
Nem lehetfz bizonyos jó szívűségéről.
Szokszor kit hívednek bizonynal tartottál,
Az által leg-kinosbb veszélyre jutottál.
Szokszor a' ki látszik leg-jobb Barátunknak,
Leg-nagyobb irigye bődögüláfunknak.

Rit-

Ritka itt a' kihez bizáfunk lehetne,

Tán nints-is ki minket mint magát fzeretne,
Leg-jobb felinkhez-is szokszor gyanú férhet,
Kevés van, ki igaz hívséget ígerhet.

E' világ Piatzán nézzuk akammerre

Ezer, 's még-meg ezer példát lelünk erre,
Szokszor szüleikre a' fiak ki-körttek,

'S azoknak gyilkosi az átköztak löttek,
Szülék gyermekeket szokszor el vesztették,
'S kezeket ártatlan vérekkel festették.

Hány Anya nem vólt már ki így tselekedett,

'S gyenge szülőtjének gyilkos hohérja lett?
Edgymásra támadnak gyakran a' Testvérek,

'S edgyiknek a' mástól ontatik ki-vérek.

Szokszor a' Barátok ellenséggé válnak;

Edgymásnak vesztére mindent meg-próbálnak.

A' Házás-Társ fokszor Pártját el-vesztette,

'S vérben fetregését mulatva nevette.

Vagy a' mulattság közt méreggel étette;

Hazug Sirások közt ofztán el-temette,

Avagy álnoksággal másként körül vette,

'S midön nem-is vélte rútúl meg-ejtette.

Így az erőfs Sámson hív Délilájának

Köszöni esetét 's okát halálának.

Nem lelsz hát e földön egyewes 's jó szívet

Tárfaságot-is hát nem találsz itt hívet.

De mikor bé-megyünk az Egek' Egébe,

'S jurunk az Angyalok' 's Szentek' Seregébe.

Akkor érkezünk edgy olyan Tárfaságba,

Mellyben senki iránt semmi gyanúságba

Nem léfszünk. Itt minden hív, 's ártatlan léfszen;

Mindenhez bizhatunk szívünköl egészfszen.

Itt minden, mint magát úgy fzeret bennünket,

Oh melly vígan töltjük köztök életünket!

Ti Idők! miért nem teltek febessebben,
Miért nem kedveztek nékem bár csak ebben?
Ti lafsú Esztendők! miért késletitek
Azt az időt olyan mezfze mért vetitek,
Mellyben e' Tárfaság' Tagjává lehessek,
'S azon múltatságba én-is bé-férhessek?
De hiszem lassanként csak le foly életem
Edgyfzer ezen dúrva testet csak le-vetem;
'S hogy ha e' lenne-is még száz esztendőre,
Úgy fe lenne igen felettébb későre
Örökké fog-tartni az a' gyönyörűség,
Mellynek lakó heije a' szép tsillagos Ég:
Hahát ahoz a' száz esztendőket mérem,
Hogy csak edgy Pertz, nem több, azt könnyen
fel-érem.
Teldegelik azért míg rövid életem,
Hogy kegyefen éljek eröm' arra vetem:
Mivel csak így léfzek méltó birására,
Az Egnek' s a' Szentek' hív baráttságára,
De millyen kegyeffég a' mellyet követek?
Vallyon mi az a' mit annak nevezhetek?
Vallyon el-vonnyam e' magam e' világtól
Végső bútsút vévén minden Tárfaságtól.
Tégyek-é edgy pufzta helyet lak' helyévé
Éltemnek, 's légyek-é edgy rozfsz Remetévé?
Vallyon tzivedjam e' 's vijjáke' azokkal
Töllem különböznek, a' kik vallásfokkal?
Szóljak-é azokról kárhözható fzokkal,
Kik élnek bűn nélkül a' múltatságokkal?
Vallyon mütasflak-é kívül kegyefféget,
Ha nem visel szívem belőlről épséget?
Óh nem! mind e' dolgok tsupa Otsmánságok,
'S edgy nemes Lélekhez nem illő rúttóságok.

Ha

Ha kegyes nem vagyok szívből 's belsőképpen,
 Ne félj! nem mutatom magam' annak-épen.
 Nyilván ki-jelentem, hogy a' kegyességgel
 Eppen nem gondolok semmit tellyességgel.
 Tsunya lelket jelent olly képet vifelni,
 A' mellyet szívedben fel-nem lehet lelni,
 A' jól termett szívnek első ellensége
 A' tsalárd elmének tökéletlensége.
 Ha virtussá nints-is, azt még se teheti,
 Hogy magát mutassá: e' rút bünt meg-veti.
 Tsalárd 's szinlelt képet soha-is nem árúl,
 Soha azt a' mi nints nem mondja magárúl.
 A' ki ilyen, még van arról reménységem,
 Hogy jóvá leszsz, még van hozzá szíveffégem.
 De a' kép-mutató Hipokritaságot,
 Utálok: nem várok itt semmi jóságot.
 Ha igazán kegyes vagyok azt szeretem;
 De ki jelenteni vagon szégyeltem,
 Ha pedig kéntelen ollyannak láttatom,
 Hidd-el hogy látszani nintsfen akaratom,
 A' kinek láttatni vagon vágyodása,
 Az igaz virtusnak nints annál lakása.
 Az igaz virtussal mert ez nem edgyezik
 Láttatni kívánni velle ellenkezik.
 A' kiből virtus van nints erőlködése,
 Hogy annak máfok közt légyen ki-tettségé,
 Istószik a' maga mutogatásától,
 Mint edgy valójában nemtelen munkától,
 Mit tészsz a' kegyesség jó részt meg-érttettem,
 Hogy hát azt kövessem erőssen fel-tettem.
 Nem mégyek lakozni Sivntag pusztára;
 Hanem elé állok világ piattzára.
 Próbálok esmérni jól ezt a' világot;
 Ezért nem kerülök semmi Tárfaságot.

Pró-

Próbálok jót tenni az hól tsak tehetek:

A' miben a' világ' hasznára lehetek.

Azzal akárhol-is két kézt elő állok:

Ember Tárfaimtól semmit nem fajnállok,

Ki-tévezem magamat az ő fő Javókért,

'S fel-áldozon igaz bódoguláfokért.

Ha mindjárt valaki vólt-is ellenségem,

Ezzel-is jól tenni lészzen ditsősségem —

A' Királyt tisztelem, szeretem Hazámat,

Edgyikért-is soha nem szánom munkámat.

A' mikor egyebet értek nem tehetek,

Leg-alább az Egre fel-fohajtást vetek;

'S kérem mindenikre az Isten kegyelmét

Kérem tprjeszse ki réájok védelmét.

Nyúgodjék-meg rajtok az ő szent áldáfa

Légyen mindeniknek nagy poltzra jutása. —

Hogy Keresztyén vagyok köszönöm Istennek,

Ezért háládáfim ő Hozzája mennek:

'S a' Keresztyénségben hogy világosságom

Vagyon; ebben tartom leg-főbb bódogságom.

De azért máfokat én nem kárkoztatok:

Elég ha a' magam- jómban vígadhatok:

Hogy más-is így lsgyen kérem Istenemet,

'S azért gyakran hozzá emelem szívemet.

Hogy én ilyen légyek mivel érdemlettem?

Máfok felett erre méltó mivel lettem?

Miért tátanám fel hát szám' káromiásra,

Mondván azzal kemény ítéletet másra?

Az Isten a' világ' ítélő Birája,

Itélni egyedül tsak az ő munkája:

Tsak ő egyedül tud igazán ítélni,

Ő dolgába szólni nekünk illik félni.

Óh szegény emberek! kik még fetéttségben

Vagytok; vagyon szívem értetek inségben.

Ké-

Kérem az Istent, hogy forfatos meg-szánnya;
 Es a' fellegeket tölletek el-hánnya.
 Juttasson a' KRISTUS meg-esmérésére,
 A' kit e' világnak rendelt életére, —
 Kik a' keresztyéni drága nevezetnek
 Alatta fokféle valláshoz köttetnek;
 Mint Atyámfiat egyenként szereteim:
 Hozzajok érzékeny szívvel vífeltetem.
 Nam mást csak azt nézi szemem éretneknek,
 Ki rabja a' testnek, 's a' veszett vétkeknek:
 Ha edgy-is tenéked én velem vallásod;
 De ha a' vétkekhez vagyon vonodásod;
 Immár nem tartalak Hitem' forfossának,
 Nem tartlak az Úrban hív Atyámfiának.
 Mert a' vallás kíván virtust és szentséget,
 Nem tart a' vétkekkel hat' az edgyesléget.
 Ellenben akármelley Valláshoz köttetel,
 De ha a' virtusra szívvel vitettétel,
 Ha követője vagy az igaz szentségnek,
 A' mellyet a' vallás tett leg-fővebb végnek,
 Az Úrban igazán így Atyámfia vagy:
 Mint hív Barátomhoz hozzád szerelmem nagy.
 Mást mindent szeretek; csak a' bünt útalom,
 Ki abban lélezkzik leg-inkább fajnálom,
 Hogy az illyeknek-is meg-tartattatása
 Légyen az szívemnek leg-főbb óhajtása;
 A' mit lehet mindent meg-téritésekre
 Meg-tészek mert vágyom Lelki életekre,
 Hogy a' gonofzságnak gyökere ki-vefzzen,
 'S a' virtus helyette gyümölsöt termeszzen:
 Ez az én lelkeimnek leg-főbb kívánsága:
 Az emberi nemnek mert ez boldogsága.

(A' többi máskor következik.)